

Lucy Harris & Tessa Carter

BROKEN LOVE

LÁSKU SI NEVYNUTÍŠ

Broken Love: Lásku si nevynutíš

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucy Harris, Tessa Carter
Broken Love: Lásku si nevynutíš – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BROKEN LOVE

LÁSKU SI NEVYNUTÍŠ

BROKEN 1

BROKEN LOVE

LÁSKU SI NEVYNU TÍŠ

BROKEN 1

Lucy Harris / Tessa Carter

 BARONET

*Pro ty, co se báli, že něco nezvládnou.
Jste silnější, než si myslíte.*

PLAYLIST

- Tchaikovsky: The Nutcracker, Op. 71, Act 2: No. 14c, Pas de deux. Variation II „Dance of the Sugar Plum Fairy“ – Pyotr Ilyich Tchaikovsky
- Bad Blood (feat. Kendrick Lamar) (Taylor’s Version) – Taylor Swift, Kendrick Lamar
- Womanizer – Britney Spears
- Confident – Demi Lovato
- Obsessed – Mariah Carey
- Prokofiev: Romeo and Juliet, Op. 64, Act 1: Dance of the Knights – Sergei Prokofiev
- Dirty Thoughts – Chloe Adams
- Power Over Me – Dermot Kennedy
- Powerful – Speed Up (Major Lazer x Ellie Goulding) – Major Lazer
- Heaven – Julia Michaels
- Love Don’t Hate It – Duncan Laurence
- Perfect – Ed Sheeran
- Love Story – Version Orchestrale – Indila
- Lovers Hurricane – Selin
- Love Me or Leave Me – Little Mix
- Love Myself – Hailee Steinfeld
- Dancing With our Hands Tied – Taylor Swift
- Stargazing – Myles Smith

1. KAPITOLA

Mélanie

JAK JE MOŽNÉ BÝT SEXY MUŽEM a zároveň strašným kokotem?

Tuhle otázku jsem si kladla po celý rok svého působení v baletním souboru Pařížské opery. A hádejte co. Stále na ni hledám nějakou uspokojivou odpověď. Bohužel marně.

Naposledy jsem se s širokým úsměvem uklonila. *Zvládli jsme to!* Zvedla jsem hlavu a rychle si připomněla, jak moc špatné místo jsem si při dnešní děkovačce vybrala. Obklopena ostatními sboristy, takže šance na přesun se rovnaly nule, jsem zírala na záda Williama Dylana Ryana Graysona. Bohužel mi jeho metr osmdesát pět vysoké tělo znemožnilo jakýkoli výhled na diváky. Upřímně jsem ani nepotřebovala vidět do hlediště. Bohatě mi stačilo slyšet ódy všech žen v obecenstvu směřované k naší hvězdě. Dylanovi.

Při tom otravném zvuku jsem obrátila oči v sloup. *Stačí, že jeho ego doslova pokaždé vysaje všechny vzduch v místnosti. Nemusíte mu ho zvětšovat do gi-*

gantických rozměrů, aby se cítil líp. Věřte mi, on se bude vždy cítit jako bůh baletu. Tenhle borec moc dobře ví, jak talentovaný je.

Dylan byl hlavní sólista v Pařížské opeře už nějaký ten rok. Před Paříží tančil v Americe a Anglii. Krom nádherného kukuče měl i sexy britský přízvuk, na který jsem byla pěkně alergická. Světe div se, všude, kam přišel, se mrknutím oka stal sólistou a hlavní hvězdou. Někteří ho dokonce nazývali ztělesněním talentu a jedním z nejlepších tanečníků naší doby. Mám za to, že byl schopný dokonalých piruet a provádět baletní kombinace všeho druhu už v plenkách.

Já jsem naopak holka, která si musela všechno vydržet – baletní stipendium na taneční škole i místo v našem baletním souboru. Někdo se holt nenarodí s perfektní kombinací genetického materiálu a musí si cestu na vrchol vydláždit potem a krví.

Z myšlenek mě vytrhlo poslední spadnutí opony. Potlesk utichl a zatímco se z hlediště ozýval šum odcházejících diváků, na jevišti všichni propukli v jásot.

Uzavřeli jsme rok *Louskáčkem*. Tenhle balet jsme si všichni neskutečně užívali. Díky jednodušší choreografii pro nás byl oproti jiným dost odpočinkový a navodil všem vánoční náladu. Bylo příjemné si díky tomu prodloužit svátky až do začátku února, kdy jsme měli odehrát poslední představení.

Všichni se objímali a já se snažila dostat blíž k opo- ně a ke své nejlepší kamarádce a spolubydlící Chelsea. V nastalém chaosu ale bylo téměř nemožné někoho najít. Moje maličkost se v davu snadno ztratila. Nějak se mi podařilo probojovat dopředu, kde stáli sólisté. Chelsea tančila velké sólo a chtěla jsem ji obejmout.

Jenže místo ní se mi do cesty připlctl sám d'ábel.

Úžasně... To jsem potřebovala, střetnout se zrovna s ním. Stál ke mně zády, takže jsem měla šanci beze slova proklouznout kolem a podívat se po Chelsea. Jenže duch Vánoc očividně nestál na mé straně. Dylan se otočil a vrazil do mě. Lehce jsem ustoupila stranou a zamračila se na něj. Jakmile zjistil, do koho vrazil, zašklebil se.

„Škvrně Pimodanová,“ řekl jízlivým britským přízvukem.

*Nesnáším, když se mnou takhle mluví. Jako bych byla malý dítě. Zuby nehty jsem se držela, abych mu neukázala prostředníček. Nejraději bych mu dala přednášku na téma „slušné chování ke kolegům“, ale moje kuráž vyprchala stejně rychle, jako se objevila. Navíc v tu chvíli za námi na jeviště přišel ředitel Martinez s choreografem letošního *Louskáčka*. To Dylana upoutalo natolik, že se ke mně otočil zády. Všichni rychle utichli a čekali, co nám chce Martinez říct. Po odstoupila jsem kousek stranou, abych viděla alespoň něco. Ředitel nás všechny přejel spokojeným pohledem a pozvedl k přípitku sklenici s předraženým šampaňským.*

„Moji drazí, dnes večer jste byli úžasní. Diváci vás milují a ten potlesk byl velkolepý. Děkuji vám za skvěle odvedenou práci,“ chválil nás a napil se.

Musela jsem s Martinezem souhlasit. Bylo to perfektní, bez jakékoli chyby. Všichni byli sladění, nikdo neudělal jediný špatný krok a celkově jsme odtančili dokonalé představení. Za ostatní jsem byla spokojená. Jen můj osobní výkon mohl dopadnout lépe. Tím jsem si byla jistá.

„Ze všeho nejvíc chci poděkovat tady Dylanovi.“

Je to tady. Óda na Dylana Graysona přichází. Protočila jsem oči a podívala se na něj. Nadouval se pý-

chou a naparoval se jako kohout na hnoji. *Nedivila bych se, kdyby si někdy poměřoval klobásy s ostatními tanečníky v souboru, jen aby jim dokázal, že i v tomhle je extratřída.* Nad myšlenkou Dylanova nádobička jsem se otřepala a doufala, že není moc vidět, jak jsem zrudla.

Uch, Mélanie!

„Dnes večer jsi podal jeden z nejlepších výkonů a dámy v hledišti to náležitě ocenily, jak jsi jistě slyšel.“ Martinez na Graysona trochu oplzle mrkl.

Všichni kromě mě se zasmáli. *Nepletu se, klobásy už proběhly a náš řídá toho snad byl součástí.* Z té představy se mi trochu navalilo.

„V novém roce nás čekají velké věci,“ obrátil se opět k celému souboru. „Jak všichni víte, Nolan Brown přijede koncem našeho prvního tréninkového týdne, aby s námi spolupracoval jako choreograf na *Romeovi a Julii*. Proto doufám, že nadcházející volno využijete hlavně k odpočinku, abychom se tu sešli v prvotřídní formě. Ještě jednou děkuji a přeji šťastný nový rok,“ zakončil proslov Martinez.

Všichni začali tleskat a pískat. Moje srdce poskočilo nadšením. Když nám před pár týdny Martinezova asistentka potvrdila, že se slavný Nolan Brown z NYC Ballet opravdu chystá přijet do Paříže, jako by se všem splnil sen. Celý soubor se začal připravovat na sto deset procent. Byla to pro nás pocta tančit pod vedením takové osobnosti, jako byl právě Nolan. Já se ve skrytu duše modlila za získání hlavní role. Miluju *Romea a Julii*!

Martinez nám naposledy zatleskal a se smíchem rozpustil náš nadšený hlouček. Pár tanečníků se šlo rozloučit s choreografem, někdo chtěl mluvit s ředitelem, ale já stále hledala svoji kamarádku. Pomalu se mě zmocňovala panika. Potřebovala jsem s ní mluvit dřív, než

zapadne do zákulisí, a já budu muset počkat, až se sejdeme před šatnami. Náhle na mě někdo zezadu skočil.

„Máme to!“ zakřičela mi Chelsea radostně do ucha, přičemž mé ušní bubínky opustily budovu.

Co to plácám, když žijete s Chelsea, vaše bubínky po pár týdnech raději spáchají sebevraždu. Prožívala totiž každou věc naplno. A když říkám naplno, myslím tím na tři sta procent, plus minus nějakou tu galaxii. To prostě byla Chelsea, naše blondáta šílená smršť energie. Občas jsem jí říkala akční prskavka. Kdybyste ji zapálili, létaly by jiskry nadšení.

„Už jsem se bála, že jsi mi někam zmizela,“ odpověděla jsem jí, když ze mě slezla.

Jakmile jsem se k ní otočila čelem, prudce mě objala a začala se mnou poskakovat. Kde ta holka bere sílu po dotančení celého baletu dělat něco takového, to upřímně netuším.

„Snažila jsem se tě najít, ale jak mi všichni přišli gratulovat, nějak jsem se ztratila. Pak dorazil Martinez a znáš to...“ Pohazovala u svého vysvětlování rukama, až jsem se začala bát, že někoho praští.

Musela jsem se nad jejím monologem usmát. Chtěla jsem k tomu něco dodat. Bohužel Chelsea mluví jak tornádo a nepustila mě ke slovu.

„Byla jsi skvělá, Mel! A opovaž se říkat opak,“ ukázala na mě výhrůžně prstem a usmála se.

„Mohlo to být ještě lepší, ale jsem docela spokojená,“ zazubila jsem se.

„Ty a tvoje *slečna perfekcionista* mě vážně začínáte štvát, Mel. Musíš se konečně pochválit,“ zakřenila se na mě.

Lehce jsem pozvedla koutky a vzala ji okolo pasu. Přesně tohle jsem potřebovala. Její dvojitou dávku nadhledu a optimismu.

„Fajn, dneska se výjimečně nebudu hádat, ale každá víme svoje.“

Chelsea si odfrkla a odtáhla mě do zákulisí. Ani jsem jí nestihla pogratulovat, ale tušila jsem, že slov chvály za ten večer slyšela opravdu hodně a nebude jí vadit, když se ke gratulantům přidám až doma.

Měla pravdu v tom, jak jsem na sebe přísná. Baletní svět je krutý. Můžete mít sebevíc talentu, ale pokud se nesnažíte, nikdy ničeho nedosáhnete. Pokud teda neznáte ty správné lidi. Snila jsem o postu primabaleríny a hodlala jsem bojovat ze všech sil. Už teď jsem dřela jako kuň a doufala v lepší roli určenou pro demisólisty.

Držela jsem si palce při obsazování *Louskáčka*, ale bohužel jsem skončila jen jako vánoční host v prvním jednání a pak jako egyptská tanečnice. Co si budeme, dostat menší sólo roli, když jsem v souboru působila teprve rok, bylo víc, než měla většina ostatních tanečníků, přesto jsem se cítila lehce zklamaná. Zнала jsem pravidla. Pokud si vás choreograf nevybere nebo nejste na seznamu sólistů jako Chelsea a Dylan, máte smůlu. Miluju tanec a chci víc. Je to hřích? Nemyslím si. Každý v životě za něco bojuje. Na něčem do úmoru pracuje. Balet bylo moje *něco*.

„Dáme si doma nějaké skvělé jídlo a zaplácneme se zmrzlinou. Co říkáš?“ vytrhla mě Chelsea z myšlenek a pustila mě, aby si mohla vzít tašku s věcmi.

„Víš, že nejím sladký. Ale dobrý jídlo neodmítnu. Jen nic velkého.“

Nejistě jsem se na ni usmála, ale znala mě až moc dobře, aby mi to sežrala. S taškou přes rameno si založila ruce na hrudi a ostře se na mě podívala.

„Co jsme si řekly o jídle, Mel? Navíc oslavujeme, nic ti to neudělá. Zaprvé z jednoho kelímku zmrzliny

přibrat nemůžeš,“ vypočítávala na prstech. „A zadruhé jsi stejně strašně hubená.“ S povytaženým obočím mě sjela pohledem, aby podtrhla svá slova.

„Já vím, jen chci dodržovat svůj režim,“ pokrčila jsem omluvně rameny. Bylo to něco, co jsem měla zarýté hluboko a čeho jsem se nemohla zbavit.

Chelsea si povzdechla, ale nic dalšího nenamítala. „Počkám na tebe ve foyer. Musím do maskérny, aby mi sundali tu modrou hrůzu z hlavy. Bože, toho kila třpytek se nezbavím ani do léta!“ Líbla mě na tvář, čímž na mě některé třpytky přenesla, a vyběhla dveřmi ze zákulisí.

Chelsea tančila roli dobré víly. Měla proto modrou paruku a vypadala v ní úžasně. Bohužel modrou barvu totálně nesnáší. Představte si holku, co miluje jen růžovou. Navléknete ji do celomodrého kostýmu a navrch posypete modrými třpytkami, takže vypadá jako chodící disco koule.

Posbírala jsem si věci a sedla si na zem. Penízky na mém kostýmu zacinkaly a já se pro sebe usmála. Na rozdíl od Chelsea já měla ten svůj ráda. Opatrně jsem rozvázala stuhý a sundala si špičky. Vážně mě už bolely prsty a těšila jsem se, až si je protáhnu.

Uložila jsem špičky do tašky, vstala, rozhlédla se kolem sebe, jestli jsem nic nezapomněla, a vydala se ven ze zákulisí stejnými dveřmi jako Chelsea. Při cestě chodbou jsem se rozhodla sundat si čelenku z hlavy. Celkem už mě šťvalo, jak mě penízky šimraly na čele. Opatrně, abych si nevyrvala vlasy, jsem vytáhla sponky na jedné i druhé straně. Jakmile byla venku poslední, někdo do mě prudce vrazil. Čelenka vyletěla do vzduchu a s rachotem dopadla na zem.

„Polonahý tanečnice sídlí o ulici dál,“ zavrčel vedle mě nepřijemný britský hlas.

Nesnáším ho! Nenávidím jeho arogantní chování i absurdní jméno! Kdo dobrovolně pojmenuje dítě William Dylan Ryan Grayson?

„Měla bys to zvednout,“ prošel kolem mě.

Pardon? To on vrazil do mě! Většinou jsem na jeho urážky nereagovala, hlavně proto, že jsem vysrabila. Ale tentokrát můj pohár trpělivosti přetekl.

„Už ses zkoušel najít na Googlu pod slovem debil?“ zavolala jsem na něj a cítila, jak se mi nervozitou rozbušilo srdce.

Okamžitě ztuhl a překvapeně se otočil. Výraz mu ale hned ztvrdl a bylo nad slunce jasné, že je vytočený do běla. *Dobře mu tak, zaslouží si vědět, že to přehnal.*

Po chvilce trapného napjatého ticha jsem promluvila.

„Copak, ještě jsi to nezkusil, Grayson?“

Škádlivě jsem se na něj usmála. Zatnul čelist a dál mě propaloval ledovým pohledem. Snažila jsem se působit sebevědomě, ale stálo mě to všechno sebeovládání. Usmála jsem se ještě víc, on se beze slova otočil a rychle odešel pryč. *Jedna nula pro mě, Grayson.*

Zvedla jsem čelenku ze země a dala ji do tašky. Modlila jsem se, ať není rozbitá. Holky z kostymérny Dylana milovaly. Kdybych za nimi přišla s tím, že mi právě jejich idol zničil čelenku, dívaly by se na mě jako na vraha štěňátek. Dylan je prostě miláčkem všech. Milovali ho diváci, sboristi, technický personál divadla a každá žena, co má oči. Jediná žena, která v něm nikdy neviděla chodícího boha, je Chelsea. Ti dva spolu studovali v Royal Ballet School a po celé studium tvořili taneční pár. Vše, co o něm Chelsea vyprávěla, znělo fajn. Dylan z toho vycházel jako sympatický kluk a bezva kamarád. Dlouhou dobu byli nej-

lepší přátelé. Před nástupem do souboru se ale změnil z veselého kluka na bručouna s povahou debila. Její slova, ne moje.

Než jsem nastoupila do Opéra Garnier, tajně jsem Dylana obdivovala. Byl pro mě inspirací a idolem. Nemůžu popřít, že tam byl i trochu jiný zájem. Když ještě tančil v NYC Ballet, vyfotili ho na titulní stranu časopisu Time. Schovávala jsem ji v nočním stolku, aby ji táta náhodou nenašel. Když se v mých osmnácti odstěhoval zpátky na venkov, nalepila jsem si ji na stěnu vedle vypínače. Mohla jsem se na něj tak podívat pokaždé, když jsem šla před spaním zhasnout nebo odcházela z pokoje. Sečteno a podtrženo, byla jsem udělaná do britského sexy tanečníka s ostře řezanou čelistí, šedýma očima a černými nezkrotnými vlasy.

Tohle všechno se ale jako mávnutím proutku změnilo. Stačilo k tomu pár vteřin vzájemné interakce. Po mém nástupu do souboru se konal galavečer na uvítání nováčků. Byla jsem neuvěřitelně šťastná, že se s ním konečně potkám. Rozhodla jsem se udělat první krok a jít se mu představit. Pokusit se skamarádit. Jenže jakmile jsem k němu došla, po obličeji se mu rozlil výraz opovržení. Vadilo mu, že někdo jako já vstoupil do jeho osobního hvězdného prostoru. Přesto jsem natáhla ruku a chtěla se představit.

„Nezajímá mě, kdo jsi, ani co mi chceš. Vypadni,“ zavrčel na mě dřív, než jsem stačila otevřít pusu.

Jediná věta dokázala zasadit smrtelnou ránu mému pobláznění. Svým způsobem jsem dál obdivovala jeho taneční techniku i to, jak s přehledem zvládne, cokoli si zamane. Jen jsem nedokázala vystát jeho osobnost. *Je to arogantní, sebestředný a povýšený debil.*

Tenkrát jsem se ho rozhodla ignorovat. Dylan na druhou stranu zastával názor, že bude obrovská legrace

kopnout si do mě, kdykoli si zamane. Chodil za mnou a ve všem hledal chybu. Pokus o vyvolání hádky se stal jeho novým posláním.

„Tvoje piruety urážejí moji techniku.“

„Jak ses sem dostala, když ani nezvládneš dopnout kolena? Podplatilas někoho?“

„Můžeš ty suchý větve vůbec používat? Možná bys měla zkusit krém na ruce. Nebo hnojivo pro sekvoje.“

„Přinesu ti ocet, co doma používám na rezavý trubky. Když si s ním poleješ hlavu, třeba mě tvoje vlasy přestanou vytáčet.“

„Uхни, nováčci se krčí vzadu.“

Ten seznam byl nekonečný. Pořád jsem si říkala, že má jen špatný den. Že toho nechá, když nebudu reagovat. Brzy mi došlo, že nenechá. Měl se mnou nějaký osobní problém, který očividně nechtěl řešit. *Dylan je kokot a bude jím ještě dlouho potom, co nastoupí generace robotů a auta budou lítat.* Rozhodla jsem se následovat jeho příkladu a nechala to vyhnít. Až do teď.

Povzdechla jsem si, když mi došlo, že stojím na místě už několik minut, ztracená v myšlenkách, a pokračovala do kostymérny. Cestou jsem to vzala kolem šatny, která během představení patřila sólistům, kteří se museli často převlékat z kostýmu do kostýmu. Chelsea byla už dávno v maskérně, takže nemělo cenu klepat. Prošla jsem kolem, když jsem zaslechla divný zvuk. Za normálních okolností jste v šatnách mohli slyšet projevy radosti, smutku nebo vzteku. Hlavně smích, pláč nebo křik. Tento zvuk se ale nepodobal ani jednomu.

Šlo o velmi tlumené, ale jasné ženské vzdychání, spojené s narážením nábytku do zdi. Pomalu jsem se otočila a přešla zpátky. Byla jsem zvyklá, že jsou v souboru páry, co to nevydrží domů, ale vždy si dá-

valy pozor. Nebo alespoň zavřely dveře. Tyhle ale zavřené nebyly, ne úplně. Škvírou se linuly čím dál hlasitější steny a já nepochybovala o tom, jaká aktivita v šatně probíhá. Chelsea by něco takového nikdy neudělala, takže ten, kdo tam vzdychal jako pornohvězda, musel být někdo jiný.

Poháněná zvědavostí jsem došla ke dveřím a nahlédla dovnitř. První, čeho jsem si všimla, byly rudé vlasy, které někdo držel v pěsti.

Oprava. Ne někdo. Ten, kým jsem opovrhovala nejvíc ze všech.

Můj pohled sjel k zrcadlu, kde se odrážela Dylanova tvář. Tvrdě tlačil zrzavou hlavu Camilly Leblancové na desku přípravného stolku a s obrovskou silou do ní zezadu přirážel.

Polkla jsem.

Sakra. Tohle jsem vidět nechtěla.

Přesto jsem se nemohla přimět odejít.

Camilla je Martinezova asistentka a mrcha k tomu. Nikdo ji moc nemusel, ale svoji práci dělala dobře. *Očividně umí dobře i něco jiného.*

Stále jsem upřeně koukala na Dylana. Měl na sobě svůj kostým a bylo mu úplně jedno, jestli ho zničí, nebo ne. Očima fixoval Camilliny vlasy a zatínal čelist. Připadal mi úplně vypnutý. Jako by se oprostil od emocí a jen přirážel. Camilla čím dál víc otravně sténala. *Nesktečně přehrává.* Ošila jsem se, až mi taška sklouzla z ramene. Prudce jsem se nadechla a rychle si zakryla pus. Podruhé ten den se mi nervózně rozbušilo srdce. Způsobený hluk upoutal Dylanovu pozornost. Zvedl zmatený pohled k zrcadlu a já si uvědomila svoji chybu. Z místa, kde stál, mě mohl v odrazu vidět. Po tváři se mu rozlil spokojený úšklebek. Stiskl Camille bok a prudce zatahal rukou zapletenou v jejích vlasech.

Zalapala jsem po dechu a ruku zase přitáhla k tělu. Něco na tom, jak ji pevně držel, mě dostávalo.

Dívali jsme se přes zrcadlo vzájemně do očí, když Dylan navýšil tempo přírazů. Kousla jsem se do rtu a rozlilo se mi horko po těle. *Co se to se mnou děje, sakra.* Můj sexuální život se, krom masturbace, dal považovat za neexistující, ale odmítala jsem připustit, že by mě přitahovala představa sexu s Dylanem.

Jaké by to bylo, kdyby takhle držel mě?

Nedokázala jsem si pomoci a zalétla očima kousek níž. Prohlédnout si trochu to, co se mi nečekaně nabízelo. Můj zrádný mozek si odmyslel Camille a vložil do obrazu moje tělo. Svaly na Dylanově hrudi vypadaly jako z kamene. Dostala jsem chuť pořádně je osahat. Potvrdit si, že jsou tak pevné, jak vypadají. Chtěla jsem mu zabořit prsty do rozčuchaných vlasů. Chtěla jsem cítit, jak do sebe naše boky narážejí. Ruka se mi sama od sebe začala zvedat. Rychle jsem ji přirazila k boku a vrátila se očima k těm Dylanovým.

Mélanie! Dost! Tímhle směrem se fakt nedávej!

Jeho pohled ještě zintenzivněl a já zůstala přimražená na místě, zrychlený dech a zarudlé tváře. Koutek jeho úst se nepatrně nadzvedl, když viděl, jak reaguji na celou situaci.

Vážně bych na tom stole chtěla ležet místo ní.

Moje myšlenky se ocitly na nebezpečném území. Povědomě mi zatrnulo mezi nohama. Byla to jen milisekunda, i přesto jsem vytřeštila oči a zrudla ještě víc. *Tohle se nesmí dít!*

Dylan na mě mrkl. *Ten parchant ví, co se mnou dělá.* V krku jsem najednou měla jako na Sahaře. Přinutila jsem se odtrhnout pohled od jeho tváře. Krom Dylanova svalnatého těla nebylo moc míst, kam bych se mohla podívat.

Je to kokot.

Děsně sexy kokot...

Konečně jsem sebrala dostatek síly, popadla tašku ze země a utekla pryč.

Musím si vymazat obrázek Dylana šoustajícího asistentku ředitele z hlavy! Proč jsem zůstala koukat tak dlouho?! Blbá touha... Je to Dylan, sakra! Musím si od něj držet větší odstup než dřív. Nesmím si dovolit propadnout zrovna jemu. Byl by totiž moje zkáza.

2. KAPITOLA

Mélanie

O týden později...

„CHELSEA AMÉLIE WILDEROVÁ, vstávej!“ zatahala jsem ji znovu za nohu, ale ani to s ní nehnulo.

To se mi snad zdá! Za chvíli musíme vyrazit do divadla na zkoušku. Tenhle týden půjde o všechno!

Nolan Brown byl jedním z nejslavnějších choreografů v baletní branži. NYC Ballet ho proto moc často na hostování do jiných divadel nepouštěl. Navíc se o něm říkalo, že je kompletní balení – talent, vzhled a charisma. Výběr tanečníků pro hlavní role byl na něm. Byla jsem připravená makat dvakrát, ne-li třikrát víc než normálně. Po roli Julie jsem toužila snad od chvíle, co jsem se naučila stát na špičkách. I když jsem věděla, že moje šance jsou mizivé, stejně jsem doufala, že uvidí, jak tvrdě dřu, a vybere si mě. Fakt, že Dylan bude na devadesát devět procent Romeo, totálně bledl vedle možnosti splnění mého snu.

I když kdo ví, jak to dopadne. Dylan byl totiž několik posledních dní oblíbeným tématem divadelních kritiků. Podle jejich názoru byly jeho poslední dvě role odtančené bez emocí a užily si je pouze jeho fanynky. Jeden z kritiků se zmínil, že by mohlo jít o chybu v taneční partnerce, ale myslím, že Rachel dávala do jejich společných scén víc vášně, než bylo třeba. Dylanova nechut' chodit na společenské akce divadla jeho pověsti taky zrovna nepomáhala.

Pustila jsem Chelsea nohu a dala si ruce v bok. *Tohle bude náročné.* Chelsea totiž není vůbec ranní ptáče. Dřív chodila na tréninky těsně před začátkem, aby mohla co nejdéle spát. Od problémů s pozdními příchoďy ji vždy zachránila její téměř nulová potřeba se rozvířit. Přisahám, je jako guma. Protážená dvacet čtyři hodin, sedm dní v týdnu. S její nechutí vstávat jsem bojovala každý den. Před rokem jsem se rozhodla vytrhnout jí trn z paty a nabídla jí spolubydlení v bytě, který mi odkázali prarodiče, v Rue de Choiseul. Trvala jsem na jedné podmínce. Budeme do divadla chodit spolu. Tenkrát jsem netušila, jaký jsem si na sebe upletla bič.

„Musí být tak o hodinu dřív než obvykle, nech mě ještě spát,“ zahuhlala do polštáře a přetáhla si peřinu přes hlavu.

„Jestli nevstaneš, poleju tě vodou ze záchodu, a to svoje růžové pyžamko Victoria's Secret budeš muset spálit,“ vyhrožovala jsem jí.

Chelsea mi svým způsobem připomínala *Pravou blondýnku*. Milovala stylové značkové oblečení, i když si ho nemohla dovolit. Její pokoj byl vyvedený v různých odstínech růžové. Nábytek, ložní prádlo i koberečky z umělé kožešiny. Její knihovnička tak byla první věcí, které si člověk všiml, protože tam barevně nepasovala. Obzvlášť polička se sbírkou klasiky v kožených

vazbách, kterou sbírala už roky a byla na ni nesmírně pyšná.

Jakmile moje výhrůžka doputovala do jejího spánkem otupělého mozku, zvedla se do sedu a strhla si masku na oči, která jí ladila s pyžamem. Věděla jsem, že to vyvolá takovou reakci. Bylo jedním z posledních kousků, které si s sebou přivezla z Anglie.

„To bys neudělala,“ zděsila se a použila na mě své nejlepší psí oči. Díky neposedným rozcuchaným blond vlasům připomínala zlatého retrívra víc než obvykle.

„Ne,“ usmála jsem se na ni. „Na to tě mám moc ráda. Ale pokud nepohneš zadkem, odejdu bez tebe!“

Úlevně si povzdechla a plácla sebou na polštář. Někdy jsem Chelsea nerozuměla. Je neskutečně talentovaná, ale netoužila po hlavních rolích. Samozřejmě se radovala, když nějakou dostala, ale nebylo to jejím hlavním cílem. Chtěla pouze dělat to, co ji baví nejvíc. Takže dokud si tancem vydělala na knihy a účty, byla spokojená. *Přitom by mohla být z fleku hlavní sólistka, kdyby to neměla tak na párku.*

Dál ležela a koukala na strop. Věnovala jsem jí vážný pohled a nenápadně sáhla po peřině.

„Hej!“ volala za mnou, když jsem s peřinou v náručí vyběhla ze dveří a namířila si to do obývacího pokoje.

Položila jsem ji na gauč a šla zkontrolovat sbalenou tašku do divadla. Plánovala jsem vyrazit dřív, abychom byly v sále první a já měla dostatek času se pořádně rozcvičit a nachystat. Po týdně volna jsem trochu vypadla z formy. Doma jsem totiž neměla dostatek prostoru pro složitější cviky. *Volno je pro mě spíš za trest než za odměnu.*

Chelsea se konečně dobelhala do chodby a toužebně se zadívala na peřinu. Zpražila jsem ji varovným

pohledem. Místo protestů se jí na obličejí usadil d'á-belský úšklebek. Položila ruku na kliku Miina pokoje, vyplázla na mě jazyk a vběhla dovnitř.

„Chelsea!“ křičela jsem tlumeně.

Mia byla naše kamarádka a spolubydlící. Bydlely jsme spolu s Chelsea asi dva týdny, když jsem přišla domů, ty dvě seděly v našem obývacím a vesele si povídaly.

„Ahoj, Mel,“ zaregistrovala mě Chelsea. „Tohle je Mia, bude s námi bydlet,“ oznámila mi.

„Cože?!“ vyjekla jsem. „Nemůžeš sem vodit cizí lidi a slibovat jim bydlení! To je jako s tím holubem,“ položila jsem si dlaň na čelo, ale hned jsem si vzpomněla na novou dívku v pokoji. „Bez urážky,“ dodala jsem jejím směrem.

Jen zvedla ruce do vzduchu na znamení, že je to v pohodě.

„Poslouchej...“ rozhodla se mě Chelsea přesvědčit a raději si na to stoupla, „... potkala jsem Miu v divadle. Byla tam na pohovoru do kostymérny.“

„Který úplně nevyšel,“ dodala Mia.

„Chtěla vyhodit své portfolio návrhů!“

„A taky jsem ho vyhodila. Podle těch vašich snobů je to odpad,“ znovu jí skočila do vysvětlování. Chelsea se na ni podívala stejným pohledem, který má rezervovaný pro mě, když zmíním, že bych měla zhubnout.

„Vyndala jsem je z koše a Mel, jsou fakt skvělí! Vyběhla jsem za ní a našla ji sedět před divadlem s hlavou v dlaních. Přijela z Ameriky začít nový život. Byla by chyba jí nepomocť! Koukni.“ Podala mi nějaké desky a založila si ruce na hrudi.

Obsahovaly spoustu ručně kreslených návrhů na šaty. Chelsea měla pravdu, byly úžasné.

„Kdes bydlela do teď?“ zeptala jsem se dívky a zvedla jedno obočí.

„Přijela jsem před týdnem,“ odpověděla mi vyhýbavě.

„Na to jsem se neptala.“ Byla jsem unavená a začínala jsem být vážně podrážděná.

„Tak různě. Umím se o sebe postarat. A nepotřebuju charitu. Dokážu si vydělat na nájem, abys věděla,“ přešla z obrany do útoku.

Podívala jsem se na batoh, který ležel vedle gauče na zemi. „To jsou tvý jediný věci?“ zeptala jsem se.

„Víc nepotřebuju.“

Prohlédla jsem si ji od hlavy k patě a přemýšlela.

„Nevěřím, že jsi vytáhla toho holuba,“ šťouchla do mě Chelsea a založila si ruce v bok.

„Jakého holuba?“ zeptala se zvědavě Mia. Poprvé za celou dobu projevila jinou emoci kromě drsné nepřístupnosti.

„Chelsea minulý týden přinesla domů zraněného holuba,“ povzddechla jsem si.

„Chtěla jsem mu pomoci,“ bránila se.

„Chtěla jsi domácího mazlíčka, to je rozdíl! Ne kočku nebo psa jako normální lidi. Holuba! Tohle je pořád můj byt. Proto jsme se dohodly, že ho odneseš do záchranné stanice a už sem nepřiveď nikoho bez předchozí domluvy se mnou!“ rozčilovala jsem se.

„Ale ona nemá kde bydlet,“ oponovala Chelsea.

„To ten holub taky neměl!“

Mia se zvedla z pohovky a přehodila si batoh přes rameno. Došlo mi, že se chystá odejít, a bylo mi trapně. Ta holka potřebovala druhou šanci a já ji svým chováním vyháněla.

„Počkej,“ zastavila jsem ji.

Podívala se na mě s malou jiskřičkou naděje v očích.

„Máme jeden volný pokoj,“ připustila jsem.

„Teď už ne,“ řekla pyšně Chelsea a usmála se na ni.

Od té chvíle jsme byly nerozlučná trojka. Mia byla ta hustá a drsná, Chelsea sluníčková, ke všem milá a pozitivní, a já byla takový střed, co obě vyvažuje a udržuje v bytě morálku. Nevyměnila bych je za nic na světě. Obě mluvily hlavně v rodném jazyce, takže jsem byla zároveň vděčná za lekci angličtiny zdarma. Myslela jsem si, že mi díky jejich neznalosti projde klení ve francouzštině, ale holky se sprostý slova naučily překvapivě rychle.

Podařilo se nám přesvědčit Miu, aby se nevzdávala svého snu o návrhářství. Nosily jsme jí vyřazené kostýmy z divadla, aby měla z čeho šít. I když je naprostá kouzelnice a vždy z nich vytvořila něco neuvěřitelného, musela si najít placenou práci. Odpoledne kreslila návrhy, přeshívala, co jsme jí přinesly, a v noci běhala po různých akcích jako servírka nebo hosteska. Domů se většinou vracela až k ránu a dopoledne spala.

Pustila jsem tašku a vběhla do ložnice.

Určitě nebude ráda, že ji budíme v půl sedmý ráno.

Chelsea hupsla k Mie do postele a přikryla se její peřinou. To naši kamarádku probudilo, přesně jak jsem očekávala. Nadzvedla se na lokti a povytáhla si masku na spaní na čelo.

To jsem fakt jediná, kdo spí bez ní?

„Zavři ty dveře, nebo si mě nepřej!“ zavrčela ospalým hlasem Mia. Měla zatažené závěsy, které pohlcovaly denní světlo, takže byla v pokoji tma jak v pytli. Kromě pruhu tlumeného světla, který jsme dovnitř pustily dveřmi a který svítil Mie přímo do obličeje.

„Jen jí dej, Mio. Budí mě v nekřesťanskou hodinu,“ zakňučela Chelsea a Mia si raději přetáhla peřinu přes hlavu.

„Máš půl hodiny. V sedm vyrazím s tebou, nebo bez tebe,“ uzavřela jsem.

„Fajn,“ zamumlala Chelsea, vstala a zapadla do koupelny.

Mia si stáhla peřinu pod bradu a hodila po mně svým zabijáckým pohledem.

„Opera je odtud deset minut pěšky. Co tam chceš dělat tak brzo? Stepovat před vchodem a přivydělat si nějaký drobný?“

„Víš, že přijede Nolan, říkála jsem ti to. Musím být na sále první.“

„No jo, naše budoucí Julie,“ odfrkla si Mia a pozvedla obočí.

„Snad jo,“ povzdechla jsem si.

„Určitě! Jsi jedna z nejúžasnějších baletek, co znám. Zasloužíš si to. Musíš si trochu věřit,“ povzbuzovala mě.

„Znáš jenom dvě baletky.“ Na hlavě mi přistál polštář. „Fajn, fajn,“ kapitulovala jsem a hodila jí ho zpátky. Zvedla koutky do úsměvu.

„To ses právě usmála?“ rýpla jsem do ní.

„Ne,“ popřela to, ale v očích jí zajiskřilo. „A teď vypadni z mojí ložnice, než se naštvu a příště ti za trest zaleju čaj vodou ze záchodu!“

„Slyšela jsi, jak jsem budila Chelsea?“ vyděsila jsem se.

„Máme pokoje vedle sebe a stěny nejsou zrovna zvukotěsné,“ postěžovala si. „Mám tě ráda, Mel, ale už fakt jdi.“ Stáhla si škrabošku zpátky na oči a otočila se na druhý bok.

Zasalutovala jsem, i když už to nemohla vidět, a zavřela za sebou dveře. Zbožňuju tu holku. Navenek je drsná, ale má laskavé srdce, které jen tak někomu neukáže. To se mi na ní vždycky líbilo. To a její prořízlá

pusa. Nikdy se nebála říct svůj názor a za všech okolností nás bránila.

Na moje narozeniny jsme šly do klubu zapařit. Tančily jsme na parketu, když mi na zadek sáhl nějaký chlap. Koušek jsem ustoupila a snažila se ho ignorovat. Nedal si pokoj a pořád se na mě lepil. Chtěla jsem ho zpražít pohledem, který používá Mia na lidi, jejichž chování se jí nějak nelíbí. Bohužel moje odhodlání vzalo za své, jakmile jsem se na něj otočila, a jen jsem začala couvat z jeho dosahu. Mia si stoupla ochranněsky přede mě.

„Ještě jednou na ni sáhneš a ufiknu ti nádobíčko! Pak ti ho přišiju na čelo, aby každá holka viděla, jaký nechutný čurák jsi!“

Borec se raději zdekoval a po zbytek večera se všichni ostatní muži obloukem vyhýbali mému osobnímu prostoru, takže jsem jí byla vděčná.

Sáhla jsem do misky s ovocem pro banán a strčila ho do tašky. Z koupelny se ozval zvuk tekoucí vody znamenající, že se Chelsea pustila do svého každodenního sprchovacího rituálu.

„Spánek je jako tanec. Když se snažíte a děláte pro to maximum, zapotíte se u toho. Je pak nechutné jen vstát, obléct se a jít,“ říkala vždy, když se někdo zeptal, proč to dělá, když se kvůli tréninku sprchuje minimálně dvakrát denně.

Zvládla se vypravit o deset minut dřív, než jsem čekala, takže jsem jí po cestě do divadla koupila croissant a její oblíbené Latté noisette v kavárně *Café Joyeux* téměř naproti našemu bytu. Zlepšilo jí to náladu a do cíle skoro doskákala. *Kdo by řekl, jak málo občas stačí ke spokojenosti.*

Na vrátnici jsme nahlásily příchod a podepsaly se do docházkové knihy. Poprosila jsem o klíče do naší šatny a vrátný mi je s úsměvem podal.

„Bonne journée, ballerines,“ popřál nám.

Chelsea se nadechla, aby si s ním poklábosila jako vždycky, ale dnes na to nebyl čas. Popadla jsem ji za ruku a strkala ji ke schodišti. Ten, kdo nám přidělil šatnu v nejvyšším patře, byl ďábel. *Když už o tom mluvíme...* Z druhého patra k nám scházel ďábel sám.

Zaskřípala jsem zuby. Nevěděla jsem, jak na něj reagovat. Ne po tom, co jsem viděla minulý týden. Vybavil se mi obrázek polonahého Dylana a strnula jsem na místě. *Co tu vůbec dělá tak brzo?*

„Ahoj, Dylan,“ pozdravila ho Chelsea.

„Chelsea,“ kývl na ni se zvláštním smutným úsměvem ve tváři, když kolem ní prošel.

Ona nezaújatě pokračovala dál, kdežto on se vydal směrem ke mně.

Skoro každý v souboru tvrdil, že si to Chelsea s Dylanem v minulosti rozdávali. Jejich společná energie na jevišti prý byla téměř hmatatelná. Po mém nástupu do divadla jsem se o tom sama přesvědčila. Tančili jsme zrovna *Tři mušketyři* a Chelsea měla roli tanečnice, která má za úkol svést vévodu, kterého ztvárnil Dylan. Jejich interakce byla tak svůdná, že jsem se jí pak musela zeptat, jak to doopravdy je. Potvrdila mi, že je to jen jevištní chemie a nikdy s ním nic neměla. Musela jsem si úlevně oddechnout, protože po mně hodila zvědavým pohledem s jasnou otázkou. Smetla jsem to ze stolu a všechno zapřela. Zakázala jsem si jakékoli romantické vztahy s kolegy ze souboru a hodlala jsem to dodržet.

„Nazdar, škvrně,“ zabručel.

Ta pitomá přezdívká mě začínala vážně vytáčet. Obrátila jsem nad tím oči v sloup a překřížila si ruce na prsou.

„Jste nějaký rozmrzelý, pane ,nemusím zavírat dveře‘. Že by Martinezova asistentka dneska neodvedla uspokojivou práci?“ rýpla jsem si odvázně.

Zatnul čelist a jeho šedé oči o poznání ztmavly, když ke mně přistoupil blíž. Po páteři se mi najednou rozlilo horko a kůže začala lehce vibrovat, jako by toužila po jeho doteku.

Co se to se mnou zase děje, sakra?

„Neboj, moc dobře jsem si všiml, jak jsi byla nadřžená z toho, cos tam viděla, Pimodanová,“ zašeptal.

Do háje...

Polkla jsem a zaklonila hlavu, abych se mu mohla podívat do očí.

„A teď mě omluv, mám ještě schůzku s naším ředitelem.“ Naklonil se, až se naše dechy promísily. Stál blízko. Příliš blízko.

Řekni něco! Bud' odvázná jako Mia!

„Já myslela, že poměřování klobás s Martinezem už máš za sebou,“ vydechla jsem a cítila stoupající adrenalin. Srdce mi bušilo a já si byla jistá, že to musí slyšet.

Zavřel oči a uchechtl se.

„To mám, škvrně,“ řekl, když je zase otevřel. „A vyhrál jsem. Pojd' se mnou a můžeš se přesvědčit sama.“

Celá jsem zrudla, tváře mi hořely a vibrování se přesunulo o dost jižněji.

Proč jsem nemlčela! Nejsem jako Mia.

Když jsem nic neříkala, odstoupil ode mě a zamířil ke kancelářím. Vyběhla jsem schody po dvou. Chelsea stála opřená o dveře šatny a koukala do mobilu.

„Kdes byla tak dlouho? Už jsem si myslela, že se budu muset převléct na záchodech!“ obořila se na mě.

Úplně jsem zapomněla, že v ruce pořád držím klíč od šatny.

„Promiň, Dylan zkoušel přijít na nový pozdrav,“ omluvila jsem se, odemkla a snažila se zklidnit dech.

„Co se škádlívá, to se rádo mívá,“ mrkla na mě a vstoupila do dveří.

Dřepla jsem si na zem a začala v tašce hledat svůj oblíbený dres. Trochu jsem se uklidnila a pokusila se přesunout svou pozornost na dnešní trénink. Musela jsem se v tašce přehrabovat opravdu dlouho, protože mi Chelsea najednou klepla na rameno, plně oblečená.

„Uvidíme se na sále,“ houkla a vyběhla z šatny.

Svlékla jsem se do kalhotek a konečně našla zelený dres s krajkou. Dala mi ho máma. Byl vážně pohodlný a máma mi kdysi řekla, že mi bude nosit štěstí.

Zahнала jsem přicházející slzy a bolestivé vzpomínky. Musela jsem se soustředit na tanec. Moc dlouho mi to ale nevydrželo. Při navlékání dresu jsem si všimla nahromaděné kůže na boku. *Bezva... To mám určitě z toho sendviče, co mi včera udělala Chelsea.*

Nechala jsem se ukecat a po dlouhé době si dala pečivo. Přešla jsem ke stolku se zrcadlem a mačkala si bok. Otáčela jsem se ze strany na stranu. Moji hlavu naplnily známé myšlenky.

Podívej se, jak vypadáš, Mélanie. Seš nechutně tlustá. Jak se teď staneš sólistkou?

Mrskla jsem dresem na podlahu a sedla si před zrcadlem na židli. Zelené oči bloudily po pihách na mém obličeji.

Jsem hnusná, tlustá a úplně marná! Nesnáším se za to! Proč nedokážu dělat víc? Být víc? Hezčí, hubenější, perfektní tanečnice.

Slzy, které původně patřily k myšlenkám na mámu, teď tekly kvůli mně samotné. Musela jsem se sebrat. Dokázat Dylanovi a jeho egu, že jsem dost dobrá. Že jsem silná a jdu si za tím, co opravdu chci. Protože Mélanie, kterou jsem viděla v zrcadle, nebyla tím, kým jsem chtěla být. Dívala jsem se na patetickou plačku. *Bud' víc jako Mia. Tohle zvládneš, soustřed' se. Nádech. Výdech. Prostě budu celý den zatahovat břicho a vynechám ten banán, co jsem si chtěla dát k snídani.*

Naposledy jsem se podívala do zrcadla a otřela si slzy. Sebrala jsem dres z podlahy a rychle se do něj navlékla. Hodila jsem na sebe ponožky, návleky a kalhoty, co normálně nosím na technické tréninky, a s taškou přes rameno vyšla z šatny.

Zamkla jsem dveře a klíč vrazila zezadu k hasičáku, co byl připevněný na zdi vedle šatny. S Chelsea jsme ji sdílely s dalšími třemi tanečnicemi, takže jsme vymyslely tenhle malý trik, abychom nemusely běhat po budově a zjišťovat, kdo má klíče zrovna u sebe.

Sešla jsem snad milion schodů a zamířila do tanečního sálu. Chelsea už seděla pod tyčí a pomalu si protahovala kyčle. Vykročila jsem pravou nohou pro štěstí a šla k ní. *To zvládnou. Dám do toho všechno, budu perfektní a všechny přesvědčím, že si roli Julie zasloužím.* Sedla jsem si vedle kamarádky a vytáhla sluchátka. Pustila jsem si playlist k *Romeovi a Julii* a psychicky se připravovala na to, co přijde.

3. KAPITOLA

Dylan

VYŠEL JSEM Z KANCELÁŘE ŘEDITELE, prohrábl si frustrovaně vlasy a s povzdechem se zadíval na boty. Takový obrat jsem nečekal. Už teď jsem tušil, že to pro mě nebude jednoduché, a vůbec se na to netěšil.

Zvedl jsem pohled ke Camille a uvědomil si, že musím vyřešit ještě jednu záležitost. *Udělej to rychle, jako když strhneš náplast.* Přistoupil jsem ke stolu a začal prstem dloubat do jeho hrany. Podívala se mi do očí a usmála se. Vždycky jsem tušil, že naši dohodu bere jako něco víc, a bylo mi to jedno.

„Rodiče se staví na víkend ve městě. Napadlo mě, jestli bys nepřišel na večeři. Konečně bys je mohl poznat,“ prohodila vesele.

Bože, nesnáším takovéhle situace.

„Ne,“ bylo jediné, co jsem dokázal vypustit z pusy. Byl jsem ještě trochu v šoku z výsledku jednání s Martinezem. Doufal jsem v jednoduchý řez a nechtěl to příliš okecávat.

„Nebylo by to na dlouho. Třeba na hodinku. Chtěla

bych, aby viděli, že jsem si svého chlapa nevymyslela,“ pokračovala lehce podrážděně.

„Ne.“

Neměl jsem na ni náladu. Její přivlastnění mé osoby mi hnulo žlučí. Nechtěl jsem být brutální, ale čím déle mluvila, tím víc jsem ztrácel trpělivost. Upřímně jsem s ní nikdy neměl moc trpělivosti. Jeden z důvodů, proč jsem toho v její přítomnosti nikdy moc nena-mluvil.

„Nebud’ takový! Jak dlouho jsme spolu? Třičtvrtě roku? Dýl? Měl bys je poznat, stejně jako oni tebe. Navíc si nedokážu vybavit, kdy jsme my dva naposled zašli někam na jídlo!“

Ta holka mi nedává na výběr. A to jsem to chtěl řešit jinak.

„Camillo, přestaň,“ zastavil jsem ji, než se stihla nadechnout k další větě. Zatvrdil jsem se a bez emocí pokračoval. „Není žádné *my dva*! A nikdy nebylo. Nechci poznat tvoje rodiče. Nechci s tebou večereť. Důvod, proč si nedokážeš vzpomenout na žádné společné jídlo, je, že jsme nikdy na žádném nebyli!“

Přešel jsem ke dveřím na chodbu a s rukou na klikce pokračoval. „Opovaž se mě ještě někdy označit za svého chlapa. Nejsem a nikdy jsem nebyl tvůj! Bylas mi dobrá jen na sex. Dohodli jsme se na tom, souhlasilas a teď se s tím faktem musíš smířit. Nezajímá mě, že sis to v hlavě přebrala jinak. Celá tahle divná věc mezi námi, která se rozhodně nedá považovat za vztah, je u konce. Už mi nevolej, pokud nepůjde o nějaké záležitosti divadla. Rozumíme si?“

„Jo,“ odpověděla a i na tu dálku jsem zahlédl v jejích očích slzy.

Vyšel jsem na chodbu a opřel se zády o stěnu. Vjel jsem si rukama do vlasů a dlaně položil na čelo.

„To se nepovedlo, Dylan,“ řekl jsem sám sobě. Ztratil jsem nervy. Zase. Nenáviděl jsem se za to. Po každé jsem si kvůli tomu vzpomněl na otce a to, že právě takovými výkyvy to všechno začalo.

„Máš pravdu. Minimálně to nebyla konverzace do veřejného prostoru, kde ji může kdokoli slyšet, ne-dej bože nahrát a pak tě s ní vydírat.“

Otočil jsem hlavu ve směru klidného hlasu a překvapeně zamrkal.

„Ty jsi to slyšel?“ zeptal jsem se hloupě Christophera, který za mnou vyšel na chodbu.

Christopher Laurent je můj dobrý kamarád a momentálně sponzoroval naše divadlo. Vlastní prestižní právnickou firmu se sídlem v New Yorku, kterou zdědil po otci. Má pobočky v L.A., Londýně a nově otevřel jednu právě v Paříži. Přijel sem na půl roku zaučít provozního ředitele. Na mou poznámku, že by to klidně mohl udělat někdo jiný, mi řekl, že ho přeci znám. Ten chlap měl rád nad vším kontrolu a byl zvyklý si všechno dělat sám, na nikoho se nespolehat. Tvrdě dřel a ve své branži byl naprosto bezkonkurenční. Všichni bohatí chtěli, aby je zastupoval někdo z jeho firmy, a báli se, když museli jít proti Laurent s.r.o.

Otec vedl Christophera k právu už od mala. Jeho vysoké IQ mu zajistilo diplom z Harvardu o pět let dřív, než tomu bylo u jeho vrstevníků. Navíc měl přirozené charisma a dokázal si obtočit kolem prstu vlivné lidi. Během studia pomohl tátovi rozšířit podnik a stal se velmi žádaným právníkem. K velké nelibosti jen pár vyvolených získalo jako obhájce Christophera osobně. A od nedávné smrti jeho otce jich bylo ještě méně. Většinou z nich vytřískal cifry s šíleným počtem nul. Do teď jsem nedokázal pochopit, proč pomáhal právě mně. Poprvé si řekl o zanedbatelný honorář, a teď mo-

je peníze dokonce odmítal. Nevydělal jsem mu miliardy. Spíš jsem pro něj byl prodělečným případem.

„Samozřejmě, že jsem to slyšel. Nebyls zrovna diskrétní,“ odfrkl si a založil si ruce do kapes kalhot na míru ušitého, stoprocentně předraženého, černého obleku. I košili měl černou. *Kdybych si to oblékl já, vypadal bych směšně, ale on je děsně šik, bastard.* Nesnášel jsem obleky. Což byl jeden z důvodů, proč jsem se vyhýbal veřejným akcím divadla.

Odrazil jsem se od stěny a stoupl si k němu čelem. Občas mě vážně štvalo, že je o několik centimetrů vyšší, protože mě to nutilo lehce zaklánět hlavu, když jsem s ním mluvil. Nebo to možná bylo přirozenou autoritou, kterou vyzařoval.

„Každý den nemůže být posvácení,“ odvětil jsem posměšně a zadíval se do jeho čokoládově hnědých očí. „Chtěl jsi mi něco, nebo mi jen budeš spílat za mou nerozvážnost?“

„Vlastně pro tebe mám update ohledně případu tvé mámy,“ řekl neutrálně a naklonil hlavu.

„Sem s tím! Jak to vypadá?!“ chtěl jsem vědět a doufal v dobré zprávy. Trochu jsem se třásl obavami, že to bude naopak.

„Tvůj otec ji zase napadl.“

Po téhle větě se mi zastavilo srdce a svět ztratil barvy. Moje nejhorší noční můra se opět probudila.

„Naštěstí se jí podařilo utéct a zavolat mi,“ pokračoval Christopher.

Vydechl jsem. A až teď jsem si uvědomil, že jsem zadržoval dech.

„Zatahal jsem za pár nitek a dostal ji do ochrany svědků. Má zakázáno ti volat, ale možná ti pošle dopis. Lionel to má spočítaný. Bude to ještě chvíli trvat, ale dostanu ho do basy.“

„Díky.“ Neskutečně se mi ulevilo.

„Ještě mi neděkuj. Počkej, než bude všechno vyřízený. Možná budeš muset svědčit u soudu. Měl by ses na to připravit. A teď jdi dodržet svou část dohody, hřebče.“ Vyndal ruku z kapsy, poplácal mě po rameni a odešel.

Měl pravdu, musel jsem se dojít převléct a nahodit masku příjemného Dylana. Závisela na tom moje kariéra sólisty.

Vstoupil jsem do sálu a zahlédl Mélanii s Chelsea v zadním rohu. Pimodanová se rozcvičovala a Wilderová čučela do mobilu, obě zjevně se sluchátky v uších. Zalezl jsem si do protilehlého koutu a taky se začal protahovat.

Nemohl jsem si pomoci, abych se na Mel sem tam nepodíval. Byla krásná. Dlouhé rudé vlasy schované v drdolu, tvář anděla a tělo, které bych nejraději zlíbal od hlavy po paty. Toužil jsem odnést ji ze sálu, strhnout z ní dres a šukat ji tak dlouho, až si nebude pamatovat vlastní jméno. Naplácat jí na ten dokonalý zadek! *Kurva*. Jak neskutečně mě štválo, že ji nemůžu mít! Až zpětně jsem si uvědomil, že jsem ji chtěl políbit už při našem prvním setkání. Ztratit se v těch plných rudých rtech. Z dálky vypadala tak křehce. Jako porcelánová panenka. Nechtěl jsem ji rozbít, takže jsem tomu podvědomě zabránil. Jenže mě nepřestávala překvapovat. Začala se bránit mým narážkám. Mému obrannému mechanismu. Teď jsem musel tyhle zdi zbourat a najít jiný způsob, jak ji před sebou uchránit.

Sál se začal plnit ostatními tanečnicí. Přistoupila ke mně Rachel a poklepala mi na rameno.

„Bonjour, étranger,“ oslovila mě, když jsem se na ni otočil.

„Čau.“ *Blíží frantíci. Já s nikým francouzsky mluvit nebudu!*

„Myslím, že to máme zase v kapse,“ prohlásila sebevědomě, když si začala protahovat nohy.

„Co?“ zeptal jsem se nepřítomně a dál se rozhlížel po sále.

„Hlavní role přece, mon chéri,“ zasmála se afektovaně.

Otráveně jsem se na ni podíval. Neměl jsem ji rád. Bez ohledu na mou nenávist k francouzské technice jsem musel uznat, že je to dobrá tanečnice a hlavní sóla si zasloužila, ale sláva jí vlezla do hlavy a byla často naprosto nesnesitelná.

„Nejsem žádný tvůj miláček! Kolikrát ti to mám říkat?“ odbyl jsem ji popuzeně. „Navíc, jak si můžeš být tak jistá?“ zeptal jsem se odměřeně.

Upravovala si své havraní vlasy stažené do drdolu a na okamžik se zamyslela.

„Vždycky to tak dopadne. Ty dostaneš hlavní mužskou roli, já ženskou. Jsme nejlepší, to ví každý.“

„Měla bys mít trochu pokory,“ varoval jsem ji. „Nikdy nevíš, koho si nakonec choreograf vybere.“

„Ale ty se s Nolanem znáš osobně, ne?“ poukázala na zjevný fakt. „Tančil jsi přece pod jeho vedením v NYC Ballet. Máš to v kapse.“

„Známosti nejsou všechno.“

Tenhle rozhovor mě začínal unavovat. Její ego bylo snad ještě větší než moje. A to je co říct.

„To je možná pravda, ale i tak jsme nejlepší z celého souboru. Není šance, aby ty role získal někdo jiný,“ pokračovala a přistoupila ke mně blíž.

„Nolan uvidí talent i jiných tanečníků. Ať už si mys-

líš cokoli, nejsme jediní vynikající tanečníci. Kdyby to tak bylo, soubor by neměl takový úspěch.“

„Tak co mu dát záminku obsadit do těch rolí nás?“ zeptala se a položila mi ruku na hrudník. „Romeo a Julie jsou koneckonců smyslné role. Je to příběh plný passion.“

Podíval jsem se na její ruku a pak zabloudil pohledem do sálu. Mé šedé oči se střetly s jejími zelenými. Postřehl jsem stopu znechucení a raději se vrátil k Rachel. Chytl jsem ji za zápěstí a sundal její ruku z mé hrudi.

„Myslel jsem, že jsme si tohle ujasnili už dávno,“ snažil jsem se jí připomenout. „Nelez do mého osobního prostoru, pokud se nejedná o tanec!“

„Jésus, s tebou není žádná legrace, Dylan,“ odsekla mi, vytrhla ruku z mého sevření a raději se vzdálila.

Neměl jsem rád, když se na mě lepily dotěrné holky, o které jsem neměl zájem. A o Rachel jsem rozhodně zájem neměl. Nebyla můj typ. Nebyla to Mélanie. I když ta můj typ taky nebyla. Jenže na ní bylo něco, co mě dostalo. Všiml jsem si toho hned na galavečeru k uvítání nováčků. Byl jsem okouzlen. A to jsem musel zarazit. Když za mnou směle přišla, s nechutí jsem sledoval, jak se s mým odmítnutím její andělská tvář plná nadšení stahuje zklamáním a nově nabitým odporem k mé osobě. *Bude to tak lepší*, říkal jsem si tenkrát. Jenže jsem na ni nedokázal přestat myslet. Vidět ji tančit taky zrovna nepomáhalo. Bylo mi jasné, že má talent a odhodlání dotáhnout to daleko.

Po pár týdnech, kdy jsem se mučil představami, co bych s ní a jejím dokonalým tělem nejraději dělal, jsem si musel přiznat, že to takhle dál nepůjde. Musel jsem někde ulevit svému nadržnému péru.

Camilla měla jiný odstín zrzavé, ale když jsem jí neviděl do obličeje, dařilo se mi předstírat, že je to Mel, koho šukám do bezvědomí. Dělal to ze mě totálního bastarda? Určitě. Cítil jsem se kvůli tomu provinile? Trochu. Ztěžovalo mi to momentální situaci? Neuvěřitelně. Co byla ale moje největší obava? Že se v první části své mise vlastně nebudu muset zase tolik snažit, protože jsem věděl, kdo má slabost pro drobné, krásné a talentované zrzky.

Ze zamyšlení mě vytrhl hluboký hlas monsieura Rodiona Chapella, našeho baletního mistra. Zahajoval naši dopolední zkoušku. Potlačil jsem své myšlenky a přesunul se na své obvyklé místo u tyče.

Byli jsme zhruba v půlce zkoušky, když jsem si všiml neobvyklého pohybu. Někdo se pokoušel nepozorovaně vstoupit do sálu. Pokus dobrý, ale nestávalo se často, aby někdo narušoval zkoušku. Nerozhlížel jsem se, abych zjistil, kdo další si toho všiml, ale nemohl jsem být jediný. Nikdo nicméně nehnul brvou. Při jedné otočce jsem si všiml, kdo onen narušitel je. Málem jsem zkazil svou piruetu. *Měl přijet až koncem týdne!* Doufal jsem, že budu mít víc času se na jeho příjezd připravit.

Od začátku jsem nebyl zrovna nadšený, že Nolan Brown bude spolupracovat s naším souborem. Během svého působení v NYC Ballet jsem zjistil, co je to za člověka. Věděl jsem na něj věci, které by mu snadno zničily kariéru. On ale měl nějakou špinu zase na mě, takže jsme došli k vzájemné dohodě. Odjedu z New Yorku a nikdo se nedozví tajemství toho druhého. Pevně jsem doufal, že naši dohodu dodrží i tady.

Přestal jsem myslet na Nolana, který se se založenýma rukama opíral ramenem o zárubeň dveří a skenoval pohledem sál. Musel jsem se koncentrovat na svůj výkon. Soustředění mi ale unikalo. Postupně si ho všímalo čím dál víc lidí a já s každou otočkou zabloudil k jeho vytáhlé postavě. Úlisně se usmíval, očividně spokojený s tím, co vidí. Nemusel jsem dlouho přemýšlet, koho skoro celou dobu hypnotizuje pohledem. Mélanie byla jedna z mála, kdo si ho zatím nevšiml. Nolan si přešel palcem po dolním rtu a zazjiskřilo mu v očích.

Vykolejilo mě to, až jsem spletl poslední cvik. Stačilo mu vidět ji na jedné zkoušce a už měla jeho plnou pozornost. *Vážně to bude snazší, než jsem si myslel.* Věděl jsem, co musím udělat, ale nedokázal jsem se smířit s tím, že mu ji předhodím jako jehně na porážku.

„Bon travail, chérie,“ zatleskal monsieur Chapell.
„Uvidíme se na odpolední zkoušce.“

„Mohl bych vám do toho skočit?“ zeptal se ode dveří Nolan a odrazil se od zárubně.

„Monsieur Browne, nevšiml jsem si vás,“ zarazil se baletní mistr.

Celý soubor se během zkoušky dokázal chovat spóřadaně a nedat na sobě znát, že se něco děje. Spíš se snažili dvakrát tolik.

„To je v pořádku,“ ubezpečil ho Nolan a přesunul se k němu.

V celém sále to začalo hučet tlumenými rozhovory a výkřiky nadšení. Já jen zatnul čelist a doufal, že se nebude moc předvádět. Potřásl si s monsieurem Chappellem rukou a otočil se čelem k nám s rukama spojenýma za zády. Stačilo mu takové jednoduché gesto a všichni okamžitě ztichli.